

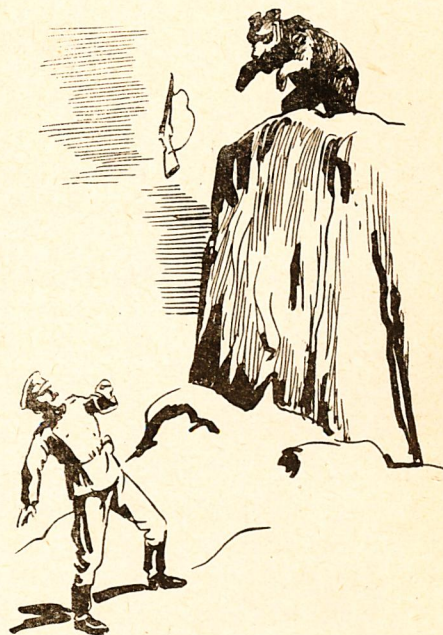
ДВЕ СЛУЧКИ

Дойде единъ день при менъ горскиятъ. Пустна коня да пасе и седна. Заприказвахме. Азъ взехъ да го лъжа, той взе да ме лъже, га по едно време, започна да разправя:

— Зимъска, когато падна първиятъ снѣгъ, тръгнахъ по следитѣ, оставени изъ снѣга, да ловя сансари. Сансаритѣ ходятъ кждето ходятъ презъ нощта, а на сутринята се завиратъ въ пукнатинитѣ на нѣкоя скала, дето е на припекъ, та да имъ е топличко. И мислятъ, че сж се скрили, а диритѣ имъ задъ гърба. Него день, напипахъ много такива дири и набодохъ съ ножа три-четири сансара.

Тръгнахъ да си вървя. Но налетѣхъ на нови дири. Проследихъ и тѣхъ. Стигнахъ до една пещера. Оставихъ пушката отвънъ, полазихъ въ дупката и започнахъ да се вирамъ въ пукнатинитѣ да видя, кжде се е сврѣлъ сансарътъ. Отвънъ не наидохъ нищо, та навлѣзохъ по-навжтре. Легнахъ по грѣбъ да сторя мѣсто на свѣтлината и пакъ се завирахъ. Въ това време чухъ рѣмжене. То вжтре да имало мечка — не заспала още. Смръзнахъ се отъ страхъ. А мечката скочи да бѣга. Помжчихъ да се измъкна, но тя ме превари. Притисна ме въ дупката. Ни на-

предъ, ни назадъ. Нейсе, измъкна се рунтавата мецана и пое нагоре къмъ Чала. Излѣзохъ и азъ. Потърсихъ пушката си — нѣма я. Погледнахъ отново мечката. Взела ми пушката и търчи съ нея. Хитро нѣщо сж това мечкитѣ! Видѣла пушката, сѣтила се, че мога да скоча следъ нея и да стрелямъ, та я взела. Но



като се качи хе тамъ — при Невѣстина скала — хвърли ми я и нагази въ честото.

*

— И друга една да ти кажа, че да се чудишъ.